

Юлия Симбирская

СЛОН-СЫНОЧЕК

День рождения

В Африке родился слонёнок. Он открыл глаза и стал знакомиться с новым миром:

- Это что? – спросил он у мамы.
- Баобаб.
- А это что?
- Небо.
- А в небе что?
- Солнце и облака.
- А это что?
- Не что, а кто! Я – птица, – проворчал старый марабу.
- А там что? – не унимался слонёнок.
- Гора, – мама погладила сына хоботом по пушистой макушке.
- Какая большая и красивая! Почти как ты! – воскликнул слонёнок и прижался к тёплому маминому боку.

Обед

Мама позвала слонёнка обедать.

«Какие, наверное, вкусные листья на этом дереве», - подумал слонёнок. – «Жаль, что у меня аппетит потерялся». Он вздохнул и прилёг в тенишке.

- Хрум-хрум-хрум, - слышалось совсем рядом.
- Ой, тут кто-то уже обедает, – всполошился слонёнок.
- Это я обедаю. Приятно познакомиться. Жираф! – Из-за веток показалась голова с круглыми рожками. – А ты почему не ешь?
- У меня аппетит потерялся.
- Так давай его найдём!

Жираф отщипнул зелёную веточку, похрустел и улыбнулся:

- Вот, мне уже попало немного аппетита. Присоединяйся!

Слонёнок кивнул.

- Хрум!

- Хрусь!
- Хрум!
- Хрусь!
- Хрум!
- руть!
- Ура! И мне аппетит попался! – сообщил с набитым ртом радостный слонёнок.

Снег

Однажды слонёнок спросил маму:

- Почему у большой горы на макушке белая шапка?
- Это снег. Он похож на песок, только холодный и колючий, - ответила мама.
- А откуда он взялся?
- Снег высыпался из больших туч, да так и остался на вершине. Он боится спускаться вниз, потому что здесь слишком жарко. От жары снег тает и превращается в воду.
- Значит наша река - это смелый снег, который спустился с горы?! – подпрыгнул слонёнок. Скорее побежали купаться!

Хобот

Жарким африканским утром слонёнок зашёл в реку. Опустил хобот в воду, побулькал, и у него получились самые большие пузыри. Потом слонёнок выпустил в небо сверкающий фонтан.

- Отличный душ! - похвалила мама.
- Слонёнок купался и резвился, а когда захотел пить, снова побулькал, потом втянул хоботом воду, выпил и зажмурился:
- Вкусно!
- На дне реки слонёнок разглядел красивый камушек, достал его хоботом и подарил маме.
- Хобот всё умеет! Как остальные без него живут? Вот марабу,

например.

- У меня есть клюв, - нахохлился старый марабу. Он грелся на камне неподалёку.

«Клюв - тоже хорошо, но ведь клювом можно только стучать, а хобот умеет видеть, слышать, хватать и обнимать», - подумал слонёнок и обнял маму.

Топот

Однажды слонёнок встретил кузнечика. «Какой он прыгучий», - подумал слонёнок и тоже попытался подпрыгнуть.

- У тебя совсем не прыгучие ноги, - сказал кузнечик и скрылся в траве. Слонёнок грустит и пошёл к маме.

- Не горюй, - утешила его слониха, - ты не умеешь прыгать, зато громко топаешь, а это куда важнее.

- А зачем слонам громко топтать?

- Ты топаешь, земля дрожит, а бабушка с дедушкой на другом конце саванны слышат, что ты бежишь в гости, и готовят угощение.

Слонёнок посмотрел на свои крепкие ножки-столбики и отстучал бабушке с дедушкой сообщение: «ПРИВЕТ!»

Бивни

Слонёнок очень ждал, когда же у него появится первый большой зуб. У старших слонят были новенькие молочные бивни, а у взрослых слонов - настоящие, большие и крепкие.

- Ха-ха-ха, - смеялись крокодилы в реке, - у слонёнка нет зубов. Он не умеет кусаться!

- Неправда! У меня есть зубы! - обижался слонёнок.

- А где же бивни? - не унимались крокодилы.

Слонёнок ждал, ждал, ждал, и в один прекрасный день у него проклюнулся бивень.

- Ура! - закричал слонёнок и побежал на реку похвастаться обновкой. - Смотрите! Смотрите! Крокодилы увидели слонёнка, переглянулись и зарылись поглубже в ил. На всякий случай.

Смелость

- Хорошо, что я большой! - сказал слонёнок маме. - Я никого не боюсь! Льва не боюсь, гепарда не боюсь, крокодила не боюсь! Слонёнок важно прохаживался под баобабом, хвастился и хвастался. Вдруг он почувствовал, что кто-то сел ему на спину и больно уколол.

- Постой, не вертись, - мама-слониха наклонилась к сыну. - Да это всего лишь комар. Я его сейчас мигом сдую. Ффффуууу! Слонёнок опустил голову и его прекрасные розовые уши повисли, как тряпочки:

- Я - трус! Я испугался комаришку.

- Вовсе нет, - засмеялась мама. - Скажу тебе по секрету, все слоны боятся комаров.

- Даже папа?

- Да. Даже папа. А чтобы комары не садились на тебя, мы примем песочный душ.

- Ура! - Воскликнул слонёнок. - Комары не едят песочных слонов!

Уши

Вдоль речки, по колено в воде, гуляли розовые фламинго. Слонёнок стоял на берегу и любовался чудесными птицами. Они хлопали крыльями, вытягивали шеи и тихо переговаривались на птичьем языке.

- Жаль, у меня нет таких прекрасных, розовых крыльев, - вздохнул слонёнок.

- Зато у тебя есть отличные серые уши, - прокряхтел старый марабу, присев на любимый камень.

- А вдруг я умею летать!?! - встрепенулся слонёнок и захлопал ушами. Он старался изо всех сил, но так и не оторвался от земли. А фламинго собрались в стаю и розовым облаком полетели по своим делам.

- Мама, мои уши никуда не годятся! - слонёнок прижался к слонихе и всхлипнул.

- Почему же. Твои уши умеют делать отличный ветер. А в нашем климате без ветра никуда. Слониха захлопала ушами, а слонёнок стал повторять за мамой. Ветер и правда получился на славу - прохладный и ласковый.

Дождь

Зимой в саванне идут дожди, а за дождями идут слоны.

- Почему мы всё время путешествуем? - спросил слонёнок маму.

- После дождя вырастает новая вкусная трава, вот нам и приходится догонять тучи, - засмеялась мама.

Слонёнку нравилось догонять тучи. Он прощался с любимым баобабом и марабу, отправлялся в путь, а потом возвращался.

- Вырос-то как! - радовался марабу, глядя на слонёнка. И украдкой смахивал крылом слезу. «Интересно», - подумал слонёнок, - «я расту, а все остальные уменьшаются. Даже саванна».

- Мама, вдруг я когда-нибудь перестану здесь помещаться?

- Не беспокойся, - утешила слониха сына. - Ты всегда будешь помещаться у себя дома. Уж я-то знаю. А в моём сердце ты помещаешься всегда!

Заслон

Однажды в саванне поднялся ветер и пошёл сильный дождь.

- Это буря? - спросил слонёнок у мамы с папой. - Мне немножко страшно.

- Не бойся, - сказала мама.

Слон и слониха встали рядом, прижались друг к другу и заслонили сына от непогоды.

- Я в домике, - улыбнулся слонёнок. - А вы всегда будете меня заслонять?

- Конечно, - пообещал папа. - А когда ты вырастешь, научишься заслонять других.

יוליה סימבירסקיה

יום הולדת

(מתוך "פיל פילון")

באפריקה נולד פילון. הוא פתח את עיניו והתחיל להכיר את העולם: - מה זה? - שאל הוא את אמו

- באובב .

- ומה זה ?

- שמיים .

- ומה בשמיים ?

- שמש ועננים .

- ומה זה ?

- לא מה, אלא מי! אני - ציפור, - שאג המראבו האפור .

ושם מה? - הסתקרן הפילון -

- ההר, האם ליטפה בעזרת חדקה את הקרקפת הפרוותית של בנה.

- איזו גדולה ויפה! כמעט כמוך! קרא הפילון ונצמד לצד החם של אמו.

ארוחת צהריים

(מתוך "פיל פילון")

אמא קראה לפילון לאכול ארוחת צהריים. "איזה עלים טעימים כנראה יש על העץ הזה", חשב הפילון. "חבל שאין לי תאבון". הוא נאנח ונשכב בצל. - כרום-כרום-כרום, נשמע ממש קרוב. - או, מישהו כבר אוכל

פה ארוחת צהריים, - חשב הפילון. - זה אני אוכל ארוחת צהריים. נעים להכיר. ג'ירף! בגלל הענפים נראה שהראש עם קרניים עגולות. ולמה אתה לא אוכל? - אין לי תיאבון. - אז בוא למצוא אותו! הג'ירף לקח ערימת צמחים לעס וחייך- הנה נכנס לי קצת תיאבון. הפילון הנהן

-כרום !

-כרוס!

-כרום !

-כרוס !

-כרום !

-כרוס !

יש! יש לי תיאבון! - קרא הפילון השמח.

שלג

(מתוך "פיל פילון")

יום אחד הפילון שאל את אמא:

למה להר הגדול יש כובע לבן ע ל הקרקפת?

-זה שלג ?

הוא דומה לחול, אבל קר וקוצני, - ענתה האם.

-ומאיפה הוא הגיע ?

-השלג נשפך מעננים גדולים, ונשאר על ראש ההר. הוא מפחד לרדת למטה, כי חם מידי כאן למטה

בגלל החום השלג יורד למטה והופך למים! - אז הנהר שלנו הוא - זה שלג אמיץ, שירד מההר,

קפץ הפילון. רצים להתרחץ !

חדק

(מתוך "פיל פילון")

בבוקר אפריקאי חם הפילון נכנס לנהר.

הוריד את החדק לתוך המים, בעבע, ויצאה לו הבועה הכי גדולה. אחר כך הפילון שחרר לשמיים מזרקה .
נוצצת

מקלחת מעולה! פירגנה אמא.

הפילון התקלח והתפתח, וכשרצה לשתות, שוב בעבע, אחר כך שאב מים בעזרת החדק, שתי ולכסן עיניים
-טעים!

בקרקעית הנהר הפילון החליק אבן יפה, הוציא אותה עם החדק, ונתן כמתנה לאמא -
החדק יכול הכול! איך האחרים מסתדרים וחיים בלעדיו? הינה מראבו, למשל. "מקור זה גם טוב, אבל -
במקור אפשר רק לנקר, וחדק יכול לראות, לשמוע, לתפוס ולחבק", - חשב הפילון וחיבק את אמא

צעד

(מתוך "פיל פילון")

יום אחד הפילון פגש חרגול. "איזה קפצני הוא", חשב הפילון וגם ניסה לקפוץ. - הרגליים שלך כלל לא
קפצניות, אמר החרגול ונעלם בעשב. הפילון נעצב והלך לאמא. - אל תבכה, - הרגיעה אותו הפילה. אתה
לא יודע לקפוץ, אבל צועד בקול רם, וזה מאוד חשוב. - למה הפילים צריכים לצעוד בקול רם? - אתה
צועד, האדמה רועדת, וסבתא וסבא בקצה השני של הסוואנה שומעים, שאתה רץ לבקר, ומכינים ארוחת
"!ערב. הפילון הסתכל על רגליו החזקות - עמודים ורקע ברגליו לסבתא וסבא: "שלום

חטים

(מתוך "פיל פילון")

הפילון מאוד חיכה, כשתגדל לו שן גדולה ראשונה, לפילונים הבוגרים כבר היו חטי חלב חדשים, ולפילים
הבוגרים - אמיתיים, גדולים וקשים. - חה - חה - חה, - צחק התנין בנהר, - אין לפילון שיניים. הוא לא יודע
לנשך!

-לא נכון! יש לי שיניים! - נעלב הפילון -

אז איפה החטים? - התפלא התנין. הפילון חיכה, חיכה, חיכה, ואז יום אחד התחילו להציץ לו חטים. - יש! -
קרא הפילון ורץ לנהר להשוויץ בהתחדשות שלו. - תראו! תראו! התנינים ראו את הפילון, וירד לקרקעית
הנהר. ליתר ביטחון

אומץ

(מתוך "פיל פילון")

טוב, שאני גדול יותר! אמר הפילון לאמא. אני לא מפחד מאף אחד! מאריה לא מפחד, מברדלס לא מפחד,
מתנין לא מפחד! הפילון הלך בגאווה מתחת לבואבב, והשוויץ. פתאום הוא הרגיש שמישהו ישב לו על הגב
ודקר אותו בחוזקה. רגע, אל תזוז, האם הפילה התכופפה אל בנה. זה בסך הכל יתוש. אני עכשיו אעיף
אותו צ'יק צ'ק. פפפוווו! הפילון הוריד את הראש והאוזניים הורודות המקסימות והנפולות כמו סמרטוטים שלו

אני פחדן! נבהלתי מיתוש

בכלל לא, אמרה האם. כל הפילים מפחדים מיתושים

-אפילו אבא?

-כן. אפילו אבא. ובשביל שהיתושים לא ישבו עליך אנחנו נעשה אמבטיית חול
יש! קרא הפילון. יתושים לא אוכלים פילי חול!

אוזניים

(מתוך "פיל פילון")

לאורך הנהר, בעומק הברך טיילו פלמינגו ורודים. הפילון עמד על הגדה ובהה בציפורים המקסימות, הן
חבטו בכנפיהן, מתחו את צוואריהן ופטפטו בשקט בשפת הציפורים
חבל, שאין לי כנפיים ורודות ומקסימות כאלה, נאנח הפילון. אבל כן יש לך אוזניים ענקיות ואפורות, קרקר
המראבו האפור, והתיישב על האבן האהובה עליו
ואולי פתאום אוכל לעוף?! חשב הפילון וחבט באוזניו. הוא ניסה בכל הכוח, אבל עדיין נשאר על האדמה.
הפלמינגו התקבצו ללהקה והמריאו כמו ענן ורוד לעניינים שלהם
אמא, האוזניים שלי לא באות בחשבון!
הפילון נצמד לפילה ונאנח.

למה. האוזניים שלך הם רוח מצויינת. ובאקלים שלנו בלי רוח לא הולכים לשום מקום. הפילה חבטה
באוזניה, והפילון נעמד לעשות מה שאמא עושה. הרוח באמת נוצרה, והיא היתה מצויינת, קרירה ונעימה

גשם

(מתוך "פיל פילון")

בחורף בסוואנה יורד גשם, ואחרי הגשם הולכים פילים.
למה אנחנו מטיילים כל הזמן? שאל הפילון את אימו.
אחרי הגשם צומח דשא טעים, אז אנחנו צריכים ללכת בעקבות ענני הגשם, צחקה האם. הפילון אהב
ללכת בעקבות ענני הגשם
הוא התראה עם הבאובב האהוב עליו והמראבו, יצא לדרך, ואחר כך חזר. גדל! ועוד איך! שמח המראבו,
בהיותו מסתכל על הפילון. וחבט במקצת בכנפו. מעניין, חשב הפילון. אני גדל, ושאר הדברים מתכווצים.
אפילו הסוואנה

אמא, יכול להיות שמתישהוא אני לא אוכל להכנס לכאן כבר?

אל תדאג,הרגיעה הפילה את בנה.

אתה תמיד תוכל להיכנס לבית שלך.

אני יודעת.

ובלב שלי תמיד יהיה לך מקום!

מחסום

(מתוך "פיל פילון")

יום אחד בסאוונה נשבה הרוח וירד גשם.

זו סופה? שאל הפילון את אמו ואביו. אני קצת פוחד. אל תפחד, אמרה האם. הפיל והפילה נעמדו ונצמדו.
..אחד אל השנייה והגנו על הפילון מפני מזג האוויר ההרסני

אני בבית, חייך הפילון. ואתם כל הזמן תגנו עליי ?

ברור, הבטיח האב. וכשתגדל, תלמד להגן על אחרים .